

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **T. A.**
nar., bytem,
zast. Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem se sídlem Sobotín 270, 788 16
Petrov nad Desnou,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2018, č.j. JMK 99547/2018, sp. zn. S-JMK
131258/2017/OD/Bo

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 9.7.2017, č.j. JMK 99547/2018, sp. zn. S-JMK 131258/2017/OD/Bo **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 17368,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Stanislava Bodláka, advokáta se sídlem Sobotín 270, 788 16 Petrov nad Desnou.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že Městský úřad Blansko, odbor vnitřních věcí, oddělení dopravněsprávních agend (dále jen „správní orgán I.stupně“), vydal dne 24.7.2017 pod č.j. DP 282/2017 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e/ bod 1 silničního zákona a uložil žalobci pokutu ve výši 25000,- Kč, dále zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zavázal ho k náhradě nákladů řízení ve výši 1000,- Kč. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal banketní odvolání.
2. Žalovaný vydal pod č.j. JMK 99547/2018, sp. zn. S-JMK 131258/2017/OD/Bo ze dne 9.7.2018 rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že se podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítá a prvoinstanční rozhodnutí se potvrzuje.
3. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž brojí proti všem výrokům napadeného rozhodnutí. Ze strany žalovaného došlo k porušení následujících veřejných subjektivních procesních práv žalobce.
4. Napadené rozhodnutí správního orgánu I.stupně nelze za rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 a § 69 správního řádu považovat vůbec, když nemá základní náležitosti. Dále byla ze strany žalovaného i správního orgánu I.stupně porušena základní procesní práva žalobce uvedená v ust. § 2 - § 8 správního řádu, zejména ust. § 4 správního řádu.
5. Předně je třeba uvést, že přestupkové řízení je již od samotného počátku ztíženo vadou, která obě rozhodnutí činí nezákonnými. Podstata této nezákonnosti a nesprávného postupu správního orgánu I.stupně a žalovaného spočívá v tom, že oznámení o zahájení řízení bylo sice datováno dnem 28.6.2017, ale žalobci bylo doručeno teprve po 1.7.2017, a tedy teprve až tohoto dne bylo řízení zahájeno ve smyslu platné právní úpravy (zák. č. 250/2016 Sb.), a nikoli zák. č. 200/1990 Sb., jak mylně konstatovaly oba správní orgány a přestupkové řízení v projednávané věci nesprávně, resp. nezákonně vedly. Dle téže platné právní úpravy je třeba na takto zahájené řízení (z hlediska procesních předpisů) také vztáhnout platnou právní úpravu, a to tedy tu, která je platná a účinná v čase zahájení řízení. Tímto procesním předpisem se má celé řízení až do svého konce řídit. V tomto právě správní orgán I.stupně i žalovaný pochybily, kdy správní orgán I.stupně nepostupoval dle zák. č. 250/2016 Sb. („nový přestupkový zákon“), byť řízení bylo zahájeno za jeho účinnosti, ale postupoval (a ve věci rozhodoval) dle příslušných ustanovení zákona č. 200/1990 Sb. („starý přestupkový zákon“) a zák. č. 500/2004 Sb. (správní řád). Dané pochybení v rámci své přezkumné kompetence zákonnosti, do níž patří právě i uvážení, zda bylo postupováno dle platných právních předpisů, nenapravil ani žalovaný v rámci odvolacího řízení, když dané pochybení převzal, a dále se věcí (ve shora uvedeném směru) nijak nevěnoval. Fakt, že šlo o odvolání blanketní, na tuto skutečnost nemá vliv, neboť (jak je shora uvedeno) právě daná otázka aplikace správného právního předpisů na správním orgánem posuzovanou (rozhodovanou) věc spadá do přezkumu tzv. zákonnosti ex officio.

6. Napadené rozhodnutí správního orgánu I.stupně neobsahuje prakticky odůvodnění tak, aby proti tomuto mohl účastník řízení věcně brojit, když neobsahuje ani jedinou z obligatorních náležitostí dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož se v odůvodnění rozhodnutí uvedenou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ani jednu z těchto náležitostí rozhodnutí neobsahuje. Za splnění této podmínky nelze pokládat kusé konstatování textu právního předpisu, a dále z kontextu zcela vytržená skutková tvrzení. Napadené rozhodnutí správního orgánu I.stupně bylo tedy nejen nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, ale především nezákonné.
7. Správní orgán I.stupně se v rámci aplikace nesprávné (neplatné) právní úpravy dopustil toho, že v rámci odůvodnění svého rozhodnutí nepostupoval a nezohlednil ust. § 112 zák. č. 250/2016 Sb., a to zejména v otázce posouzení odpovědnosti za přestupek a v otázce ukládaného trestu. Je totiž nutno dovodit z výkladu a contrario ust. § 112 odst. 4 zák. č. 250/2016 Sb., že řízení zahájená za účinnosti tohoto zákona se řídí pouze a jen tímto zákonem. Řízení je pak zahájeno v okamžiku, kdy je takový úkon oznámen (doručen) účastníků řízení; zde žalobci coby obviněnému. Správní orgán I.stupně se pak těmito úvahami o tom, jakou právní úpravou se řídit, a jaká právní úprava je pro obviněného výhodnější, vůbec nezabýval; totéž pochybení převzal žalovaný, aniž jej ex offio přezkoumal a „napravil“.
8. Nebylo-li v předmětné věci správními orgány obou stupňů postupováno podle zák. č. 250/2016 Sb. (a v souladu s ním v této věci rozhodováno), je nutno konstatovat, že jak správní orgán I.stupně, tak i žalovaný jednaly v rozporu s platnou právní úpravou, tedy nezákonně a tedy ve svém důsledku zatížily rozhodnutí vadou, pro níž by měla být obě tato správní rozhodnutí o přestupku žalobce zrušena a věc vrácena správnímu orgánu I.stupně k novému projednání.
9. Zde pak také v duchu recentní judikatury (zejm. rozhodnutí NSS sp. zn. 9 As 7/2009 ze dne 2.4.2009), která byla publikována ve Sbírce rozhodnutí NSS a tedy nejde jen o nějaké nevýznamné a kauzálně odlišné rozhodnutí, je třeba uvažovat v intencích otázky druhu a výměry trestu, která byla za daný přestupek uložena. Pakliže se přestupce dopustil protiprávního jednání (přestupku), činil tak v rámci činnosti (řízení motorových vozidel) a to řízení dle oprávnění kategorie skupiny „B+E“; v době zahájení řízení měl žalobce pro tuto kategorii řidičské oprávnění již dávno uděleno. Není tedy patrné, z jakého důvodu uložil správní orgán I.stupně sankci zákazu řízení „všech“ motorových vozidel a nikoliv jen skupiny „B+E“, která byla žalobci udělena dne 12.6.2017. Rozhodování správního orgánu je tedy mechanické, aniž by se zabýval otázkou právě obživy a dalšího života žalobce. Není totiž bez zájmu, že žalobce byl držitelem řidičského oprávnění i pro skupinu „C“, která jej opravňovala řídit vozidlo o váze několika desítek tun. V situaci, kde jde v případě daného přestupku právě o hmotnost v jednotkách prvních tun, pak tato úvaha nabývá na významu. Správní orgány by se měly zabývat otázkou přiměřenosti sankce, jakož i podstatě protiprávního jednání; podstatě takového zamyšlení jistě nevyhoví prostá a zjednodušená úvaha o tom, že „došlo k řízení bez

příslušného řidičského oprávnění“, neboť k tomu dojde např. i tehdy, není-li pachatel přestupku držitelem žádného řidičského oprávnění. V dané věci je tak jisté cítit onen diametrální rozdíl takového konstatování (kusé, strohé a bezobsažné správní úvahy) o absenci příslušného řidičského oprávnění, bez toho aniž by byla zohledněna podstata konkrétního protiprávního jednání, a tedy především jeho podstata a společenská závažnost. V tomto kontextu potom úvaha o přiměřenosti trestu nabývá na významu, neboť mechanické a blíže nezdůvodněné uložení zákazu řízení „všech“ motorových vozidel vyznívá skutečně tak, že nad tímto (byť na to žalobce při ústním jednání u správního orgánu I. stupně poukazoval) správní orgán vůbec nepřemýšlel, a ve všech úvahách tak daleko nedošel. Co by totiž bránilo tomu, kdyby byla vyslovena úvaha o tom, že dostatečnou sankcí v daném případě je vyslovení zákazu řídit vozidla skupiny „B+E“, neboť pouze v souvislosti s jejich řízením k přestupku žalobce došlo. Není patrné, proč správní orgán vyslovil zákaz činnosti řízení „všech“ motorových vozidel, aniž se zabýval tím, zda by jako přiměřený trest postačoval zákaz činnosti řízení motorových vozidel skupiny „B+E“. V otázce přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a jeho důvodu tak správní orgán I. stupně neobstál; žel tuto vadu nenapravil ani žalovaný, byť jde o otázku přezkumu zákonnosti (otázka přiměřenosti trestu je vždy otázkou, kterou se musí trestající správní orgán zabývat ex officio); totéž pochybení obou orgánů doléhá na otázku použití příslušného (platného) procesního předpisu, tj. zákona č. 250/2016 Sb.

10. Dále nebyly vůbec zkoumány majetkové poměry žalobce, jakož i to, zda nebude uloženým trestem zákazu činnosti ohrožena obživa jeho a jeho rodiny, když řízení motorových vozidel (minimálně skupiny „B“) je nezbytnou podmínkou výkonu jeho podnikatelské činnosti (obživy), bez kterého nebude moci své podnikání vykonávat a zajišťovat tak sobě a především své rodině obživu.
11. Napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné. Úřední záznam také není důkaz.
12. Žalovaný měl napadené rozhodnutí přezkoumat v rozsahu zákonnosti. Tomuto požadavku však nedostál.
13. Správní orgán I. stupně i žalovaný nedostatečně hájili zájmy žalobce a neumožnili mu dostatečnou měrou účinné uplatňování jeho práv a oprávněných zájmů, jak jim ukládá ust. § 4 správního řádu.
14. Navíc napadené rozhodnutí žalovaného vychází při zjišťování skutkového stavu věci dle ust. § 3 správního řádu z obsahu spisu, jež správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zmiňuje a který žalovaný odůvodněním svého rozhodnutí hodnotí jako důkazy (oznámení přestupku, úřední záznam) přičemž se nejednalo v žádném případě o důkaz ve smyslu ust. § 50 a § 51 správního řádu, neboť takové mohou být mimo vedené správní řízení opatřovány, prováděny a za relevantní pokládány toliko za předpokladu splnění podmínek ust. § 138 správního řádu, jinak jen byly-li získány v probíhajícím správním řízení. Jednalo se tedy o nezákonný důkaz, resp. nezákonný prostředek.
15. Žalovaný měl ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu při rozhodování o podaném odvolání hodnotit i skutečnosti z moci úřední, neboť napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpělo vadami, které i kdyby účastník řízení

nenamítal, tak vždy působily jeho nezákonnost; kdy předně jednalo se o nezákonnost, nesprávnost a naprosto nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

16. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný žádným zákonným způsobem nereflektoval na povinnost dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, kterou oba porušili, neboť v dané věci se jednalo právě o řízení z moci úřední, když správní orgán měl získat relevantní informace zhodnotitelné v rámci správního řízení, ale nejen, že je nikterak nezjišťoval a neověřoval za účelem zjištění skutkového stavu věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu, ale navíc se ani jeden z orgánů s takovými skutečnostmi ve svém rozhodnutí v části odůvodnění nevypořádal, ačkoliv to oběm a výslovně ukládá zejména ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Důkazy nebyly zákonné; nebyly žádným způsobem hodnoceny jednotlivě ani ve vzájemných souvislostech. Správní orgány se nezabývaly též tím, jaké právní předpisy použijí při svém rozhodování; otázka procesních předpisů zůstala zcela pominuta a způsobila tak naprostou nezákonnost obou rozhodnutí. Výhodností staré a nové právní úpravy pro žalobce se ani jeden správní orgán nezabýval. Též elasticitou (správním uvážením) v otázce trestu vyslovení zákazu činnosti je rozhodnutí nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné.
17. Žalobce tedy pokládá obě rozhodnutí (včetně řízení odvolacího i předcházejícího) za nezákonná, neboť byla porušena a krácena jeho procesní práva takovým způsobem, že byl s ostatními dotčenými osobami a orgány v nerovném postavení, když se s jeho námitkami kvalifikovaně nevypořádal v rámci odůvodnění, dále nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, bylo rozhodováno na základě nezákonných důkazů, rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, správními orgány došlo mj. k porušení zásady ust. § 2 odst. 2 a § 4 správního řádu a rovněž upření práva na spravedlivý proces žalobce.
18. Žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Veškeré shora uvedené vady svědčí o tom, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o průběhu řízení v obou stupních a takovým vadám řízení, které mají za následek nezákonné a nesprávné rozhodnutí, resp. jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost.
19. Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.
20. Žádal také, aby soud zavázal žalovaného zaplatit mu vzniklé náklady řízení.
21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl. Z oznámení PČR a podkladů pro rozhodnutí bylo zjištěno, že žalobce dne 15.5.2017 řídil jízdní soupravu, jejíž největší povolená hmotnost převyšovala 4250 kg, přičemž nebyl držitel k tomu potřebného řidičského oprávnění skupiny B+E. Žalobci tedy bylo kladeno za vinu, že dne 15.5.2017 řídil motorové vozidlo s přívěsem, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e/ bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se dopustí fyzická osoba tím, že řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a/ není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81. Žalobce byl ke dni 15.5.2017 držitelem řidičského oprávnění pro skupiny AM, A1, A2, B, B1, C1, C, T.

22. Nejvyšší technicky přípustná hmotnost řízení motorového vozidla tov. zn., r.z.: je 2900 kg. Nejvyšší technicky přípustná hmotnost přívěsu tov. zn., r.z.: je 2980 kg. Celková hmotnost jízdní soupravy (vozidla s přívěsem), kterou žalobce řídil, pak byla 5880 kg. Tato celková hmotnost jízdní soupravy (5880 kg) převyšuje nejvyšší přípustnou hmotnost užitě jízdní soupravy (4250 kg), pro kterou žalobce měl řidičské oprávnění. Pro řízení jízdní soupravy s celkovou hmotností 5880 kg je potřeba řidičské oprávnění skupiny B+E, které žalobce dne 15.5.2017 neměl. Držitelem tohoto řidičského oprávnění se žalobce stal až dne 12.6.2017.
23. I kdyby správní orgány vedly řízení dle zák. č. 250/2016 Sb., nic by to neměnilo na faktu, že ke dni spáchání přestupku, tedy k 15.5.2017, žalobce neměl příslušné řidičské oprávnění (B+E), které by jej opravňovalo k řízení předmětné jízdní soupravy. Toho byl držitelem až ke dni 12.6.2017. Avšak ani pozdější získání řidičského oprávnění pro skupinu B+E, ještě před samotným zahájením správního řízení, nemá žádný vliv na odpovědnost žalobce za již spáchaný přestupek. Tato skutečnost se může projevit toliko při ukládání sankce, nemůže však žalobce vyvinut. Správní orgán tuto skutečnost také vzal v potaz a promítl ji do uložené sankce pokuty a zákazu činnosti, na samé spodní hranici možného zákonného rozpětí. Nižší sankci by správní orgán uložit nemohl, ani kdyby znal majetkové poměry žalobce a při vědomí, že se jedná o jeho zaměstnání. A ani kdyby postupoval v souladu s novou právní úpravou zák. č. 250/2016 Sb. Žalovaný chápe, že i když jsou obě sankce uložené na samé spodní hranici možného zákonného rozsahu, kdy již nižší uložit nemohl, aniž by sám porušil zákon, nejsou tyto nikterak zanedbatelné. Jedná se o pokutu ve výši 25000 Kč (z 25000,- Kč - 50000,- Kč) a zákaz činnosti až na dobu 12 měsíců (z 12 - 24 měsíců).
24. Zákonodárce zde stanovením nejnižší hranice jak pokuty, tak zákazu činnosti dal jasně najevo, jakou závažnost přikládá obdobným přestupkům. Tedy jednoznačně stanovil spodní i horní hranice sankce a nedává zde žádnou možnost správním orgánům toto rozpětí jakkoliv překročit. Zároveň dal zákonodárce spojením „a“ najevo, že se uloží souběžně obě sankce, nikoli pouze jedna.
25. Námitkou „likvidačního charakteru“ pokuty se již zabýval i Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 14/09 ze dne 25.10.2011, ve kterém byla uložena pokuta v rámci sazby od 25000,- Kč do 50000,- Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. V tomto nálezu Ústavní soud mimo jiné uvedl, že uložení sankcí není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit „likvidační“ následky, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepříjemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou, a dokonce žádoucí vlastností jakékoliv sankce – pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.
26. Žalobce uvádí, že zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech vozidel mu měl být uložen pouze pro skupiny B+E, neboť k přestupku došlo v souvislosti s touto řidičskou skupinou.
27. Sám zákonodárce nikde nestanoví, že za některé přestupky bude uložen zákaz činnosti pouze pro určité skupiny řidičských oprávnění. Sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení vozidel, udělují správní orgány v mezích zákona a na základě správního uvážení. Běžnou praxí všech správních orgánů je uložení sankce

zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. V případě žalobce neměl žalovaný žádný (natož doložený) důvod odklánět se od obvyklé praxe.

28. Viz také rozsudek NSS 7 As 332/2016 ze dne 2.3.2017 „[26] *Dále je třeba poopravit stěžovatelovu interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2009, č.j. 9 As 7/2009-76. Stěžovatel se z něj snaží dovodit, že když se přestupku dopustil při řízení vozidla skupiny C, měla mu být uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení toliko vozidel skupiny C. To však z jím citovaného rozsudku neplyne. V něm Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že pokud se řidič vozidla skupiny C dopustí při řízení tohoto typu vozidla přestupku, který je vázán na daný typ vozidla (v daném případě stěžovatel nebyl držitelem platného osvědčení o profesní způsobilosti řidiče), není nepřiměřeným trestem, pokud je mu uložen zákaz řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny C. Z rozsudku však nelze dovodit, že by mohlo být řidiči zakázáno pouze řízení tohoto typu vozidla, které řídil v době spáchání přestupku. V případě takových přestupků jako je např. právě překročení nejvyšší povolené rychlosti, kterého se lze dopustit jakýmkoliv typem motorového vozidla, by ostatně takové zmírnění sankce nedávalo smysl. Odůvodnění krajského soudu poukazem na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích je tedy přiléhavé.*
29. S námitkou žalobce o neodůvodněnosti napadeného rozhodnutí se žalovaný neztotožňuje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny podklady pro rozhodnutí, na základě kterých správní orgán rozhodoval, je řádně uvedeno místo i čas spáchání přestupku, podstatné technické skutečnosti týkající se předmětné jízdní soupravy i skutečnosti týkající se osoby žalobce a tedy, držitelem kterých skupin řidičského oprávnění ne/byl k datu spáchání přestupku. Všechny tyto podklady jsou hodnoceny a je vyvozen také závěr.
30. Správní orgány vycházely z oznámení přestupku, úředního záznamu, fotodokumentace, výpisu z evidenční karty řidiče, karty vozidla, karty vozidla a protokolu z ústního jednání. Vše uvedené pak tvoří podklady pro rozhodnutí. Za stěžejní důkaz pak lze označit karty vozidel, z kterých byla zjištěna nejvyšší technicky přípustná hmotnost řízeného motorového vozidla a přívěsu. Jejich součtem pak byla zjištěna nejvyšší technicky přípustná hmotnost jízdní soupravy a dovozena potřeba určité skupiny řidičského oprávnění, kterou žalobce v den kontroly nedisponoval. Žádné jiné skutečnosti nebyly předmětem tohoto řízení a nebyl důvod v odůvodnění rozhodnutí opisovat věci několikrát, pouze z důvodu kvantitativního nárůstu papíru.
31. Žalobce žalobou brojí pouze do hmotněprávních otázek, nikoliv do procesních. Žalobce porušil zákonná ustanovení, dopustil se přestupku a sankce mu byly uloženy dle zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). V tomto směru k žádným změnám, ode dne spáchání přestupku žalobce do vydání napadeného rozhodnutí nedošlo.
32. Změna právní úpravy po procesní stránce, nemá na rozhodnutí o vině žalobce žádný vliv ani po procesní stránce jej nikterak neovlivnila.
33. Skutečnost, že v řízení bylo postupováno podle zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, má charakter vady řízení. V souladu s judikaturou důvodnost žaloby může mít za

následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 4.6.2003, č.j. 6 A 12/2001-51 publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS či rozsudek ze dne 18.3.2004, č.j. 6 A 51/2001-30, publ. pod č. 494/2005 Sb. NSS). V tomto případě uvedené procesní pochybení nemělo, jak podrobně zdůvodněno výše, za následek nezákonné rozhodnutí. Předmětná vada řízení neměla a ani nemohla mít žádný vliv na posouzení žalobcem namítané skutečnosti, že získal řidičské oprávnění v průběhu řízení, z hlediska rozhodnutí o přestupku. S ohledem na výše uvedené a vzhledem k tomu, že procesní právo nemůže být překážkou prosazování práva hmotného, ale naopak má jeho spravedlivou realizaci umožňovat (viz rozsudek NSS ze dne 23.8.2006, č.j. 1 Afs 38/2006-72), nezakládá předmětná vada řízení důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

34. S ohledem na výše uvedené dle žalované žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí odůvodněn, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Navrhoval tedy zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
35. Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.
36. Správní orgán I.stupně (MěÚ Blansko) zaslal žalobci Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání. Toto oznámení o zahájení řízení o přestupku je datováno dnem 28.6.2017, žalobci bylo doručeno 4.7.2017.
37. Po provedeném dokazování správní orgán I.stupně vydal dne 24.7.2017 pod č.j. DP 282/2017 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti dle ust. § 125c odst. 1 písm. e/ bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že řídil motorové vozidlo, aniž byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel, dne 15.5.2017 v 10:30 hod. na silnici I. třídy č. 43 v obci Lažany, byl jako řidič nákladního motorového vozidla tov. zn., r.z., s přívěsem tov. zn., r.z. zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy následnou lustrací bylo zjištěno, že řídil jízdní soupravu, jejíž největší povolená hmotnost převyšovala 4250 kg a nebyl držitelem k tomu potřebného řidičského oprávnění skupiny B+E. Tímto porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích a v souladu s ust. § 12 přestupkového zákona a dle ust. § 125c odst. 5 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích, se obviněnému ukládá za spáchaný přestupek sankce – pokuta ve výši 25000,- Kč a v souladu s ust. § 125c odst. 6 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích se mu ukládá za spáchaný přestupek zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.
38. Soud pak uvádí, že před tím, než bylo vydáno rozhodnutí MěÚ Blansko, dne 19.7.2017 bylo nařízeno ústní jednání o projednání přestupku, kterého se žalobce zúčastnil a po řádném poučení uvedl, že dne 15.5.2017 řídil nevědomky nákladní vozidlo s přívěsem PNV 02, neboť se domníval, že mu na to stačí skupina C

na řízení této jízdní soupravy. S danou sankcí nesouhlasí, neboť je živitel rodiny, majitel firmy a v případě ztráty řidičského oprávnění bude bez prostředků. Manželka je na mateřské dovolené, mají 2 malé děti. Skupinu B+E si vzápětí dne 12.6.2017 doplnil, což je viditelné také na výpisu z evidenční karty řidiče. Svého činu lituje. Je ochoten zaplatit pokutu, ale není ochoten strpět zákaz činnosti, neboť by to pro něho a jeho rodinu bylo likvidační.

39. Proti prvostupňovému rozhodnutí z 24.7.2017 žalobce podal odvolání, jednalo se pouze o blanketní odvolání, přičemž uvedeno, že odvolání směřuje do všech výroků rozhodnutí.
40. Přes výzvu správního orgánu k doplnění odvolání ve stanovené lhůtě, odvolání doplněno nebylo a proto byl spis postoupen odvolacímu správnímu orgánu, který dne 9.7.2018 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí MěÚ Blansko potvrdil.
41. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 16.1.2019. U tohoto jednání zástupce žalobce odkázal na písemnou žalobu a dále uvedl, že v případě žalobce při ukládání sankce za uvedený přestupek bylo podstatné, zda bude správními orgány postupováno podle původního zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. a nebo „nového“ zákona č. 250/2016 Sb., který byl již účinný v době, kdy bylo zahájeno přestupkové řízení proti žalobci. Zák. č. 200/1990 Sb. nemá totiž zakotvenu povinnost – otázku proporcionality a přiměřenosti při ukládání sankcí za přestupek a toto nemá ani zák. č. 361/2000 Sb. Zák. č. 250/2016 Sb. jako jednu ze základních zásad má zásadu proporcionality správního trestání. Právě s ohledem na tuto skutečnost měly správní orgány posuzovat otázku přiměřenosti při ukládání trestu za přestupek žalobci. Na případ žalobce nedopadá odkaz na rozsudek NSS, který cituje žalovaný ve vyjádření k žalobě. V tomto rozsudku se totiž jedná o porušení obecné povinnosti – překročení nejvyšší dovolené rychlosti a v takovém případě pak nehraje žádnou roli skupina, pro kterou má řidič řidičské oprávnění, či-li je jedno co řídí, když překročí povolenou rychlost. V případě žalobce tomu tak však nebylo, když žalobce řídil soupravu, pro kterou v daný moment neměl příslušné řidičské oprávnění, které však velmi brzy po spáchání přestupku si dodělal a získal ho. Žalobce však měl řidičské oprávnění i pro jinou skupinu, tedy skupinu vyžadující náročnější řidičské schopnosti a v daném případě nedošlo tedy k porušení obecné povinnosti. Proto dle zástupce žalobce bylo pro žalobce velmi důležité, aby bylo správní řízení toto vedeno podle zák. č. 250/2016 Sb., nikoliv podle zák. č. 200/1990 Sb.
42. Zástupkyně žalovaného u soudního jednání se odvolala na písemné vyjádření k žalobě a dodala, že v dané věci nebyly žádné rozdíly při ukládání sankce, ať už by se postupovalo podle zák. č. 200/1990 Sb. nebo zák. č. 250/2016 Sb. Skutečnosti uvedené v obou zákonech jsou v tomto směru stejné. Správní orgán I.stupně při ukládání sankce v případě žalobce přihlédl ke všem polehčujícím okolnostem, které na straně žalobce byly známy, např. spáchání přestupku z nedbalosti, překročení hmotnosti o pár kg atd. a proto uložil také obě sankce na spodní hranici. I takováto sankce, jak zástupkyně žalovaného uvedla, je pro žalobce vysoká, pokud např. podniká a potřebuje ke své činnosti řídit vozidlo, či pokud jeho manželka je na mateřské dovolené a živí žalobce celou rodinu, tedy t už jde o peněžitý trest, či zákaz řízení motorových vozidel. Nicméně je to sankce stanovená na samé spodní hranici pro uvedený přestupek. Pokud žalobce nesouhlasil s rozhodnutím

správního orgánu I.stupně, měl možnost v odvolání uvést všechny skutečnosti, pro které by měl žalovaný zvážit např. uložení sankce zákazu činnosti jen pro určitou skupinu a toto také prokazatelným způsobem doložit. Nic takového se v tomto případě nestalo a proto žalovaný neměl žádné podklady pro to, aby se odchýlil od obecného rozhodování ve věcech, kde se ukládá zákaz činnosti a uložil zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na zákonem stanovenou dobu.

43. Posouzení věci krajským soudem.

44. Žaloba je důvodná.

45. Soud uvádí, že řízení o přestupku žalobce bylo zahájeno dnem 4.7.2017, kdy žalobce obdržel, jak z doručky vyplývá, oznámení o zahájení přestupkového řízení. Řízení bylo zahájeno tedy již za účinnosti zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, když tento zákon nabyl účinnosti dne 1.7.2017.
46. Podle § 112 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb. na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
47. Podle § 112 odst. 3 zák. č. 250/2016 Sb., na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Podle § 43 odst. 2 zák. č. 250/2016 Sb., od uložení správního trestu lze též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě.
48. Podle § 44 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb. pokutu lze uložit v částce nižší než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže
- a/ vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.
49. Podle § 44 odst. 1 písm. c/ zák. č. 250/2016 Sb., pokutu lze uložit v částce nižší než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná.
50. Podle § 44 odst. 2 uvedeného zákona je-li výměra pokuty mimořádně snižována, musí být uložena pokuta alespoň ve výši 1/5 dolní hranice sazby pokuty stanovené zákonem.
51. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e/ bod 1 zák. č. 361/2000 Sb. (silniční zákon), dle něhož fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a/ není držitelem příslušného řidičského oprávnění.

52. Pokuta byla uložena v souladu s § 12 zák. č. 200/1990 Sb. a dle ust. § 125c odst. 5 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích a zákaz činnosti v souladu s ust. § 125c odst. 6 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích.
53. Podle § 12 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
54. Podle § 125c odst. 5 písm. a/ zák. č. 361/2000 Sb. za přestupek se uloží pokuta od 25000,- Kč do 50000,- Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. c/, d/, e/ bodu 1 a 5 a písm. h/.
55. Podle § 125c odst. 6 písm. a/ zákaz činnosti se uloží na dobu od 1 roku do 2 let za přestupek podle odst. 1 písm. c/, d/, e/ bodu 1 a 5 a písm. h/.
56. Krajský soud v Brně se ztotožnil s žalobní námitkou žalobce, že při projednávání uvedeného přestupku žalobce mělo být postupováno podle zák. č. 250/2016 Sb. a nikoliv podle zák. č. 200/1990 Sb., když posouzení – stanovení sankce je pro žalobce, jako pachatele přestupku příznivější podle zák. č. 250/2016 Sb.
57. Soud na tomto místě uvádí, že není pochybnost o tom, že přestupkového jednání, za které byl žalobce uznán vinným, se tento dopustil. Vyplývá to z listinných důkazů založených ve spise, ale i samotný žalobce, který byl v přestupku slyšen jako účastník u správního orgánu I.stupně, nepopíral, že se přestupkového jednání, za které byl uznán vinným, dopustil.
58. Na tomto místě soud uvádí, že při posuzování uložené sankce, která je skutečně stanovena ve stejné výši přede dnem 1.7.2016, i po tomto dni, by ale bylo s ohledem na skutečnosti, které uváděl žalobce, příznivější rozhodování podle zák. č. 250/2016 Sb., než podle zák. č. 200/1990 Sb.
59. Je sice pravdou, že pokuta byla stanovena na samotné spodní hranici, kde možné rozpětí dle silničního zákona je 25000,- Kč až 50000,- Kč a také zákaz činnosti byl uložen na spodní hranici, kdy zákaz činnosti za daný přestupek dle silničního zákona je možno uložit na dobu od 1 roku do 2 let.
60. Nicméně soud uvádí, že v daném případě, kdy jak pokuta, tak zákaz činnosti je stanoven v silničním zákoně, a je za uvedený přestupek stanovena pokuta vysokou částkou, ale je také stanovena poměrně dlouhá doba, pokud jde o zákaz činnosti, pokud by věc byla posuzována, jak dle názoru soudu měla být, podle zák. č. 250/2016 Sb., bylo možno přihlédnout správním orgánem např. i k podmíněnému upuštění od uložení správního trestu dle § 43 odst. 2 uvedeného zákona, případně využít mimořádného snížení pokuty dle ust. § 44 odst. 1 písm. c/ a to vzhledem k tomu, že žalobce se ke spáchanému přestupku přiznal, přestupek byl spáchán z nedbalosti, žalobce sám u jednání před správním orgánem uvedl, že sankce stanovená v zákoně je pro něho nepřiměřeně vysoká, v podstatě likvidační, neboť pro svou podnikatelskou činnost potřebuje řídit vozidlo, je jediným živitelem rodiny, neboť manželka je na mateřské dovolené, mají 2 malé děti a skupinu B+E si vzápětí po spáchání přestupku a to dne 12.6.2017, doplnil, což skutečně vyplývá

z karty vozidla založené ve správním spise. Svého činu také litoval a pokud jde o pokutu, tu byl ochoten zaplatit, jiné to je se zákazem řízení motorových vozidel.

61. Soud uvádí, že s ohledem na otázku přiměřenosti sankce, dle názoru soudu, pokud by bylo postupováno dle zák. č. 250/2016 Sb., by bylo vhodné i zvážit, zda, pokud by žalobci byl uložen trest zákazu činnosti, je nutné zákaz činnosti stanovit jako zákaz řízení všech motorových vozidel, nebo pouze zákaz pro určitou skupinu.
62. Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že mělo být v řízení o přestupku žalobce postupováno ze strany správních orgánů podle zák. č. 250/2016 Sb. a nikoliv podle zák. č. 200/1990 Sb., neboť to bylo pro žalobce příznivější.
63. Vydané rozhodnutí správním orgánem I.stupně i žalovaným je tedy rozhodnutím nezákonným, proto ho soud zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).
64. Soud nařizuje žalovanému vydat nové rozhodnutí, v řízení o něm bude postupováno dle zák. č. 250/2016 Sb., přičemž bude přihlédnuto při ukládání peněžitého trestu i zákazu činnosti ke všem skutečnostem, které uvedl v odůvodnění rozsudku Krajský soud v Brně.
65. Pokud jde o náklady řízení, ve věci byl úspěšný žalobce, proto má žalovaný povinnost nahradit mu náklady řízení, které představují náklady, a to zaplacený soudní poplatek 3000,- Kč, dále pak náklady zastoupení advokátem za 3 úkony právní pomoci (dle vyhl. č. 177/1996 Sb.), a to příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a účast u jednání soudu dne 16.1.2019, tj. 3x3100,- Kč a 3x režijní paušál po 300,- Kč, dále pak náhrada za ztrátu času 8 půlhodin po 100,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 800,- Kč, když právní zástupce žalobce cestoval z místa bydliště do Brna a zpět a cestovné k soudu a zpět ze Sobotína do Brna, tj. celkem 292 km, cestovné dle platné vyhlášky činí celkem 1775,- Kč, vše zvýšeno (kromě soudního poplatku) o 21 % DPH, neboť zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, když potvrzení o tomto založit do spisu a rovněž také osvědčení o registraci vozidla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. ledna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.